

Sygn. akt III KKN 341/99

W Y R O K
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 lipca 2001 r.

Sąd Najwyższy w Warszawie - Izba Karna na posiedzeniu w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia SN – Andrzej Konopka

Sędziowie: SN – Ewa Gaberle (spraw.)

SN – Wiesław Koziół

po rozpoznaniu w dniu 11 lipca 2001 r.

sprawy **M. R.**

skazanego za popełnienie wykroczenia z art. 124 kw

z powodu kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego

na korzyść skazanego (DSN IV (...))

od wyroku Sądu Rejonowego w **B.**

z dnia 14 września 1998 r., sygn. IV Kws (...)

zmieniającego orzeczenie Kolegium d/s Wykroczeń przy Sądzie Rejonowym w **B.**

z dnia 15 maja 1998 r., Nr rej. (...)

**uchyla zaskarżony wyrok oraz zmienione nim orzeczenie Kolegium
d/s Wykroczeń w B. i uniewinnia M. R. od popełnienia przypisanego
mu czynu, a kosztami procesu w sprawie obciąża Skarb Państwa.**

U Z A S A D N I E N I E

Orzeczeniem z dnia 13 maja 1998 r. (Nr rej. 6877/97) Kolegium d/s Wykroczeń przy Sądzie Rejonowym w B. uznało M. R. za winnego tego, że 15 września 1997 r. w B., w budynku Komendy Rejonowej Policji dokonał umyślnego wybicia szyby w oknie przez kopnięcie jej nogą czym spowodował szkodę w mieniu Komendy Wojewódzkiej Policji w B. w kwocie 121,60 zł, i za wykroczenie to, wyczerpujące znamiona określone w art. 124 § 1 kk, skazało obwinionego na podstawie tego przepisu na grzywnę w kwocie 150 zł z zamianą na zastępczą karę aresztu oraz orzekło obowiązek zwrotu równowartości wyrządzonej szkody.

Po rozpoznaniu odwołania M. R., Sąd Rejonowy w B., wyrokiem z dnia 14 września 1999 r. (sygn. IV Kws (...)), zmienił orzeczenie Kolegium w ten sposób, że ustalił, iż oskarżony dopuścił się zarzuczonego mu czynu z winy nieumyślnej, uchylił orzeczenie o zastępczej karze aresztu, a w pozostałej części utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie.

Powyższy wyrok zaskarżył kasacją, wniesioną w trybie art. 521 kpk na korzyść skazanego, Prokurator Generalny, a domagając się uchylenia tego wyroku i uniewinnienia M. R. zarzucił rażące naruszenie prawa materialnego, polegające na bezpodstawnym przypisaniu oskarżonemu popełnienia wykroczenia określonego w art. 124 § 1 kw, przy przyjęciu, że czynu tego dopuścił się nieumyślnie, podczas gdy wykroczenie to można popełnić wyłącznie z winy umyślnej.

Kasację tę Sąd Najwyższy rozpoznał w trybie art. 535 § 3 kpk, jako że jest ona oczywiście zasadna.

Sposób sformułowania przepisu art. 124 § 1 kw jest bowiem jednoznaczny i nie nasuwa żadnych wątpliwości interpretacyjnych. Przewidziana zaś w art. 5 kw zasada (na co powołał się Sąd Rejonowy w uzasadnieniu wyroku) odmienna od wyrażonej w art. 8 kk, nie dotyczy wykroczeń określonych w art. 124 kw, skoro ustawowym znamieniem zaakcentowanym wyraźnie w tym przepisie jest umyślność działania. Z tego względu wykroczenia te mogą być popełnione tylko umyślnie, są więc wyjątkiem, o jakim mowa w art. 5 in fine kw.

Mając powyższe na uwadze stwierdzić trzeba, że zachowanie M. R. polegające na nieumyślnym wybiciu szyby nie wyczerpywało znamion opisanych w art. 124 § 1 kk i skazanie go za to wykroczenie było oczywiście niesłuszne w rozumieniu art. 537 § 2 kpk. Dlatego też Sąd Najwyższy uwzględnił kasację prokuratora w całości i orzekł jak na wstępie.